

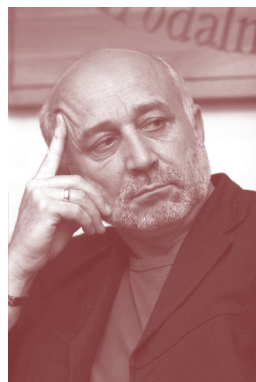
BARAK LÁSZLÓ

Nézz ki zsélyi gödrödből, Lajos!

Tényleg volt az az ország,
ahol még együtt ihattunk az Úrral?
Mi, a költők?
(Hitelbe is?)
Vele együtt szoptuk volna be az égről a borút?
Sarlóról, kalapácsról,
hivatalos törpék kezéről a nyálat?
Ahogy az Ő Napja a depresszió stigmáit
belőlünk?

Talán tényleg volt/lehetett az a valami.
Amikor úgy tűnt:
Istennel együtt iszunk.
Vele együtt verjük a blattot,
szkanderezünk egymással szakadatlan,
mint a gyóntatószékekben hallgatózók
saját elhasznált lelkükkel.
Amíg némára nem isszuk egymást!
Pedig ráhajthattunk volna
más (isteni) bónuszokra (is)...
De mi nem! Azért sem!
SA-JÁT MI-NISZ-TE-REK-RŐL
álmodott a nyomor.
Nyomorunk!
Vagy részegnek álcázott fohászkod*
halálpontos fricska lett volna csak?
Bohócforradalmárként
így szívattad
az alkalmi Ivócimborát (is)?
Szembeköpősdit provokálva
az előtapsolókkal...?
Akiknek úgy sajátja az idült fülcsengés,
fülcimparángatás, nyelvátültetés,

** Zs. Nagy Lajos:
Csehszlovákiai
magyar költő fohásza
az Úrhoz*

a szolgasors maga(!),
mint
kaktusznak a túske, kosnak a szarv...?

Nézz ki zsélyi gödrödből, Lajos!
EZEK még mindig
(Mindörökké!)
küszöbök körül szaglásznek.
Főkolomposok névjegyével a homlokukon pengetnék
a kapanyélre álmódott húrokat most is...

Csakhogy az útszéli vágy,
a privát csipkebokor legfeljebb haldokolni képes.
Némán,
mint egy mennyei hangszernek hitt kapa.

